

Forholdene der (Nei! Nei!). Ja, saa veed jeg ikke, paa hvis Begne den engelske Agent i Hamborg kom til Slesvig (Stemmer: Paa Keedys Begne). Troer da virkelig nogen af de ærede Rigsdagsmænd, at en engelsk Agent lader sig sende af en dansk Minister uden hans egen Regjerings Indvilgelse? (Finantsministeren: Det er desuden Usandhed). Jeg havde her mindst ventet en Indsigelse. Nei, det har været, fordi det var den engelske Regjering om at gøre at lære Forholdene der at kjende, og jeg er fuldt overbevist om, at da den engelske Regjering handlede saaledes, haabe de den snarere at tjene os, end at komme til at gjøre os Skade; men Forholdene vare os ikke gunstige, og det er Noget, vi ikke kunne nægte, at det i høi Grad ligger i vore Modstanderes Magt at forklare alle Tildragelser af denne Art mere til vor Skade, end til vort Gavn. Den eneste Maade, hvorpaa alle denne Art Besværligheder kunne overvindes, er den, at give den fornødne Tid til, at Sandheden kan trænge igjennem, og til at Forholdene kunne komme i Ro. Naar nu Regjeringen, efterat have seet saadanne Tildragelser stude Sted, efterat have seet nye Ulemper og nye Vanskeligheder taarne sig op, efterstræber at naae, selv en mindre gunstig Afgjørelse, for dog en Gang at affjære Roden til denne Art Ulemper, kan man da forekaste den dette? Men selv om man vilde indrømme — og jeg skal ikke være mindst tilbøielig til at indrømme det —, at det dog var bedre at blive staaende ved den nu bestaaende Form, skjøndt den er maadelig og kun er en Overgangsform, end at efterstræbe en endelig og evig Afgjørelse, saa vil jeg dog spørge Rigsdagen, om ikke dens hele Forhold i denne Sag meget mere maa have drevet Regjeringen frem til at efterstræbe en hurtig Afgjørelse, end overladt Regjeringen fri Raadighed til at blive staaende i Stillingen som den var (Nei! Nei!

Jo!). Det forekommer mig ganske klart, at jo mere man havde anseet de Forhold, der bestaae, for at være nogenlunde tilfredsstillende, jo mere man havde ønsket, at de maatte vedblive, desto mere maatte man have ladet Regjeringen i Ro, eller idetmindste ikke gjort saamange Indsigelser mod dens Fremfærd som man har gjort, hvorved upaatvireligt dens Stilling ligeoverfor Ulandet paa ingen Maade er styrket. Jeg indseer meget vel og erkjender tilfulde i dette Dilemma, at maaskee meget Saa i denne Sag ville billige, hvad jeg her har udtalt (Ja! Ja!), men jeg er ligesaa fuldt overbevist om, at det er rigtigt, at det engang bliver udtalt (Stemmer: Ja!) for at man engang kan komme til at see Sagerne i deres sande Lys, saaledes som de virkelig stille sig.

Mourad: Jeg veed ikke, om den ærede Rigsdagsmænd for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) har nogen Fuldmagt fra Hans Majestæt Kongen til at tilbyde mig en Portefeuille (Latter); hvis den ærede Rigsdagsmænd ikke har nogen saadan Bemyndigelse, maa han tillade mig slet ikke at tage Hensyn til hans Bemærkninger i den Henseende (Hør! Hør!). Jeg troer, at der kan drives et altfor vidt drevet Spil med den Slags Betragtninger, som ere anstillede af den ærede Rigsdagsmænd, ligesom jeg ogsaa troer, at den ærede Rigsdagsmænds Fremstilling af Forholdene i flere Henseender er falsk og forvirret. Den ærede Rigsdagsmænd tillægger saaledes mig Skylden for, at Notabelprojectet ikke er gaaet igjennem. I den Henseende maa jeg da bemærke, at ligesom den ærede Rigsdagsmænd vistnok paa den ene Side tillægger sig selv en altfor stor Bemyndigelse, naar han tilbyder mig en Ministerportefeuille, saaledes troer jeg, at han paa den anden Side tillægger mig en for stor Indskyldelse i den udhævede Henseende. Jeg skal aldeles simpelt fremstille, hvorledes min Stilling var til Notabelprojectet.